

0119 – 19. januar

**Den som ikke vil tro Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham.
Joh 3: 36.**

Det ligger alltid til vår menneskelige natur at vi vurderer ut fra våre egne gjerninger, vår fromhet eller våre synder. Og ut fra dette som grunnlag bedømmer vi så Guds nåde mot oss. Men Den Hellige Ånd kommer og sier: Nei, her finnes en mann som heter Jesus, «kvinnens ætt». Det var ham den evige Far satte under loven i ditt og alle menneskers sted, for å oppfylle loven og gå i «døden for alle».

Enhver virkning eller betydning såvel syndene deres, som deres gode gjerninger ville hatt i Guds dom, har Jesu dyrebare blod tatt bort. I ham, og ikke i noen annen, er frelsen. «For det er ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved», uten i Jesu Kristi, nasareerens navn.

Dette er den egentlige årsaken til at vantroen er den eneste synden som kan fordømme et menneske. Denne synden er forferdelig stor. Likevel er det ikke hvor stor denne synden er, men dens natur og vesen, som gjør at den fordømmer.

Vi bør legge nøye merke til hva vantro egentlig er. Den innebærer først og fremst at vi har forkastet Guds aller største barmhjertighet. Den er en spott mot hans kjærligste ømhet! Et tramp på den guddommelige barmhjertighetens største gave; Den enbårne Sønnen. Dernest er vantro det samme som at vi har kastet fra oss det eneste middelet til frelse, det eneste offer som frelser oss fra våre synder.

I sin inderlige barmhjertighet har Gud forbarmet seg over vår fortapte tilstand og gitt oss sin elskede, enbårne Sønn til vår frelse. Han kom og ble vår bror, ble et menneskes barn, og gav alt det han hadde; sin rettferdighet, sitt liv og sitt blod til vår frelse.

Du vet alt dette. Likevel er du alltid like kald og likegyldig overfor ham! Du feirer hans fødsel i julen. Du leser og synger om barnet i krybben. Du feirer hans lidelse og død i påsken. Leser og hører om hvordan han svettet blod i Getsemane, hvordan han ble hudflettet, tornekronet. Hvordan hendene og føttene hans ble gjennomboret av naglene som festet ham til korset. Du ser ham hengt opp mellom røvere. Du hører hans ensomme rop, fullt av angst, o. s. v. Og du vet, bekjenner og synger om at alt dette skjedde for deg og for dine synders skyld. Du går til nattverden og feirer minnet om hans død.

Men gjennom alt dette er du hele tiden like død og kald i hjertet ditt. Elsker og omfavner ham ikke. Har ingen glede i ham så du lovpriser ham. Du går der med sjel og tanker fulle av selvopptatthet, synd og ulydighet mot denne nådige Frelseren.

Overrasker det deg at du da må bli fordømt? Undrer du deg da over at Guds vrede brenner som fra dypest i helvete over en så forskrekkelig utaknemlighet over hans elskede Sønnns brennende kjærlighet og bitre smerter? – en så falsk forakt og tramp på Guds aller største kjærlighet!

Luther sier i en tale over Kristi lidelser: «Et menneskes hjerte som ikke beveges eller røres av dette, må jo være hardere enn stein, ja, jern og stål. Likevel fortsetter bare den pene og vakre verden sin

veg videre fram, og tar slett ikke dette til hjertet. Men er bare treg, kald og utakknemlig. Slik viser de at de forakter denne store skatten.

Derfor skjer det også at vår Herre Gud overlater dem til seg selv, så de bare mer og mer fjerner seg fra ham. Og vår Herre Gud gjør bare det som rett er, når han sier til den utakknemlige verden: Vil du ikke vite av min store kjærlighet, at jeg så faderlig og hjertelig har oppsøkt deg, og gav min elskede Sønn til en soning i store smerter for deg. Da er det ikke noe å gjøre med det. Men da vil heller ikke jeg vite av deg. Betyr det ikke noe for deg, det jeg har gjort for deg, så vil heller ikke jeg være opptatt med deg. Vil du ikke ha min Sønn Jesus Kristus. Så ta isteden Barabbas, ja, djevelen selv!» Så langt Luther.

Når du er så kald, så hard og utakknemlig, og ikke har noen som helst glede i Kristus, men bare gjengjelder all hans nåde og kjærlighet med ren forakt. La det da heller ikke overraske deg at da lar Gud deg få gå din egen vei til fortapelse.

Apostelen sier: Enhver som har brutt Moseloven, skal dø uten barmhjertighet på to eller tre vitners utsagn. Hvor mye hardere straff tror dere ikke den skal bli funnet verdig til, som har trampet Guds Sønnns blod under fot og vanhelliget pakts blodet?

Se her hva vantroen er bare i seg selv! I tillegg er den også mor til alle andre synder. Den som ikke tror på Kristus er skilt, på avstand, fra Gud. Har ingen sann kjærlighet, trøst i eller lyst til ham og hans vilje. Selv om han kanskje, som den trell han jo også er, utad passer på å leve etter Guds ord, – enten av frykt eller med den hensikt å oppnå fortjeneste. På samme måte som hyklerne og de som er opptatt med å gjøre gode gjerninger også lever. «Og slik følger de», sier Luther, «i halen på djevelen og hele helvete med sin vantro».

Men ikke noe av alt dette er likevel den egentlige årsaken til at vantroen fører til fordømmelse. Selve årsaken er at vantroen forkaster Guds nåde. For den som ikke tror på Kristus gis det ikke lenger noe offer for synden. Han står der naken i sine synder under Guds dom. Paulus sier: «Den som holder seg til gjerninger (den som arbeider), får ikke lønnen tilregnet av nåde, men som en plikt.»